

Csányi Vilmos

JEROMOS,
A BARÁTOM

A kutyák szerint a világ

Bevezető mentegetődzés

A *Kutyák szőrös gyerekek* című könyvemben megkíséreltem a kutyaelmét tudományos eszközökkel leírni. A *Segítség, kutyás lettem!* című könyvecske pedig könnyed formában – a tudományos vértzet súlya nélkül – tartalmaz olyan gondolatokat, megfigyeléseket, amelyek talán a hasznára lehetnek egy kutyagazdának. Most valami más következik. Már régen elhatároztam, hogy egyszer teljesen szubjektív módon mesélek majd egyetlen kutyáról, és arról, hogy a mindennapok történetein keresztül hogyan lehet egyetlen kutya-személyiséggel megismerkedni, azzal barátságot kötni, valamint a kapcsolat-

ból hogyan lehet óvatos tudományos sejtéseket megfogalmazni a kutyaszemélyiség szerkezetéről működéséről anélkül, hogy azt várnám az olvasótól, hogy mindjárt bizonyítva is lássa az olvasottakat. A tudományos érdeklődésű olvasók most kerüljenek, nem a tudományról, hanem sokkal fontosabb dolgokról: Jeromosról és rólam lesz szó.

Jeromos a barátom.

A fenti sorokat tizenegy éve írtam. Jeromos két éve ment el, és tényleg a barátom volt, amíg élek, nem felejttem el. A könyv új kiadása az ő tiszteletére készült.

Nógrád, 2013

Csányi Vilmos

Jeromos megérkezik

Bukfenc egészen nyolcéves koráig egyetlen kutya volt nálunk, ennek minden előnyével és hátrányával, amikor az élet egy váratlan fordulattal Jeromost ajánlotta nekünk. Nem akarok én persze mindent az életre fogni, nekünk is volt ebben szerepünk. Különösen Évinek, akinek az állandó segítőkészsége már sok ember életét tette igen bonyolulttá, néha a miénket is. A dolog úgy kezdődött, egészen pontosan emlékszem rá, illetve rájuk, mert a dolgok a legritkábban kezdődnek csak úgy egyetlen szálon, hogy azután majd visszamenőleg mindent erre az

egyetlen gyenge szádra lehessen kenni. Szóval, az egyik kezdet akkor történt, amikor nógrádi kertünkben időzván mindhárman, Éva, Bukfenc és én délutáni sétára indultunk, és séta közben egy autó lefékezett mellettünk, amelynek gazdája – kedves ismerősünk – üdvözölt, majd megkérdezte, hogy nem tudnánk-e valami kiadó kölyök pulit vagy pumit, mert ő és a felesége éppen egy ilyen kiskutyát szeretne. Éva természetesen tudott. Ő mindig tele van kiadó kutyákkal, némelyiket például Zsolti barátunknál helyezi el átmeneti szállásra, aki egy út menti fogadó rendkívül rokonszenves és elsőrangú pincére, mellesleg a kilökött kutyák gyámolítója. Most azonban nem Zsolti-féle kutyák jutottak Éva eszébe, hanem Janka, „aki” (a továbbiakban persze a macskakörmököt el fogom hagyni ilyenkor, megvan rá az okom) egy kertész barátunk kutyája, és mivel éppen

néhány nappal előbb látogattuk meg, itt indult számunkra is rejtve a történet másik szála.

Tudtuk, hogy Janka vemhes, egy arra sétáló husky kannak fogadott átmeneti hűséget, de idős, elfoglalt gazdái már nem akarnak kutyakölykökkel bajlódni. Szóval, egy esetleg megmenthető – kirimánkodható – leendő kis korcsot ajánlott Éva ismerősünknek mint egy kitűnő, éppen most megszületni készülő, helyes kis pumit.

Az illető elégedett volt.

Én kevésbé, mert Janka gazdái még nem is sejtették, hogy Janka valamilyen kölykét hat hétig majd nevelniük kell. Hamarosan megtudták, és Évi minden rábeszélőképességére szükség volt, hogy rávegye őket egy, legalább egy „kisfiú” megtartására. 1997. május 17-én megszületett, megtartották, nevelték, és mivel egyetlen kölyök volt, rendkívül gyorsan fejlődött. Éva termé-